

Președintele Dieter F. Uchtdorf,
al doilea consilier în Prima Președinție

„Voi sunteți mâinile Mele”

Ca ucenici ai lui Isus Hristos, Învățătorul nostru, noi suntem chemați să sprijinim și să vindecăm, nu să condamnăm.

Potrivit unei relatări, în cel de-al Doilea Război Mondial, în timpul bombardării unui oraș, o statuie mare a lui Isus a fost rău distrusă. Când oamenii din oraș au găsit statuia printre dărâmături, ei au plâns deoarece ea fusese un simbol iubit al credinței și al prezenței lui Dumnezeu în viețile lor.

Experții au putut repara statuia în cea mai mare parte, dar mâinile fuseseră serios deteriorate, astfel încât nu puteau fi restaurate. Unii sugerau să angajeze un sculptor să-i facă mâini noi, dar alții doreau să lase statuia cum era – o amintire permanentă a tragediei războiului. În cele din urmă, statuia a rămas fără mâini. Totuși, oamenii din oraș au adăugat la baza statuii lui Isus Hristos o inscripție cu aceste cuvinte: „Voi sunteți mâinile Mele”.

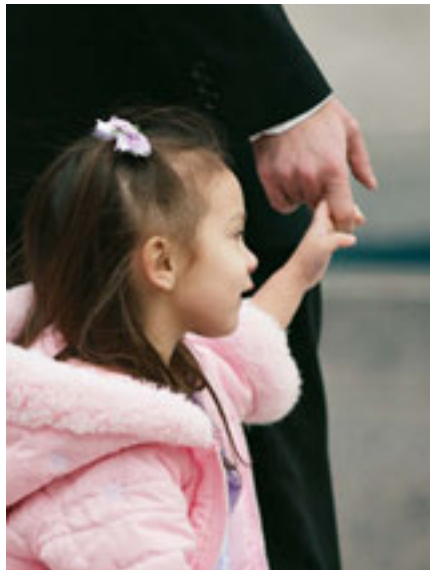
Noi suntem mâinile lui Hristos

În această povestire găsim o lecție profundă. Când mă gândesc la Salvator, deseori mi-L imaginez cu brațele Sale întinse întinzând mâinile pentru a alina, a tămădui, a binecuvânta și a iubi. Și, El întotdeauna vorbea *fără*

a-i umili vreodată pe oameni. El îi iubea pe cei umili și blânzi și umbla printre ei, slujindu-i și oferindu-le speranță și salvare.

Aceasta a făcut El în timpul vieții Sale muritoare; este ceea ce ar fi făcut El, dacă ar fi trăit astăzi printre noi; și este ceea ce ar trebui să facem noi, în calitate de ucenici ai Săi și membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

În această frumoasă dimineață de Paște, gândurile și inimile noastre se îndreaptă spre El – Speranța lui Israel și Lumina lumii.

În timp ce căutăm să urmăm exemplul Lui, mâinile noastre pot deveni mâinile Sale; ochii noștri, ochii Lui; inima noastră, inima Sa.

Mâinile noastre pot îmbrățișa

Sunt profund impresionat de modul în care membrii Bisericii noastre slujesc altora. Când auzim de sacrificiul dumneavoastră altruist și de compasiunea dumneavoastră coplesitoare, ni se umple inima de recunoștință și de bucurie. Sunteți o lumină strălucitoare pentru lume și sunteți cunoscuți pentru bunătatea și compasiunea dumneavoastră pe tot globul.

Din păcate, din timp în timp, noi auzim, de asemenea, de membri ai Bisericii care încep să se descurajeze și, după aceea, încetează să mai vină și să mai participe la adunările Bisericii, deoarece gândesc că nu este locul potrivit pentru ei.

Când eram tânăr băiat, în perioada grea de după cel de-al Doilea Război Mondial, Germania era distrusă și ruinată. Mulți oameni erau înfometați, bolnavi și mureau. Mi-amintesc bine de încărcăturile umanitare cu alimente și îmbrăcăminte care veneau de la Biserica din orașul Salt Lake. Până astăzi, pot să-mi amintesc mirosul hainelor și încă simt gustul dulce al piersicilor din conserve.

Erau unii care s-au alăturat Bisericii datorită bunurilor pe care le primeau în acel timp. Unii membri priveau cu dispreț la acești noi convertiți. Ei chiar îi numeau în mod ofensiv: *Büchsen Mormonen* sau „mormoni care mănâncă din conserve”. Ei au avut resentimente față de noii membri, deoarece credeau că odată ce nevoile lor temporale vor fi rezolvate, ei urmau să se îndepărteze.

În timp ce unii au plecat, mulți au rămas – ei au venit la Biserică, au gustat din dulceața Evangheliei și au simțit

îmbrățișarea caldă a surorilor și a fraților plini de grijă. Ei au descoperit „căminul”. Și acum, după trei sau patru generații, calitatea de membri ai Bisericii în cazul multor familii se trage de la acești convertiți.

Eu sper că noi îi primim cu bucurie și dragoste pe toți copiii lui Dumnezeu, inclusiv pe cei care ar putea să se îmbrace, să arate, să vorbească sau doar să facă unele lucruri în mod diferit. Nu este bine să-i faci pe alții să se simtă ca și când ar avea defecte. Noi trebuie să-i ridicăm pe cei din jurul nostru. Să le întindem o mână de bun venit. Să revărsăm asupra fraților și surorilor noastre din Biserică sentimente speciale de omenie, compasiune și caritate, astfel încât ei să simtă că, în cele din urmă, și-au găsit un cămin.

Când suntem tentați să judecăm, să ne gândim la Salvator, care „[iubea] lumea, chiar într-atât, încât și-a jertfit propria viață pentru ca să poată să-i tragă pe *toți* oamenii la El...

[Și] El spune: Veniți la Mine, voi, toate marginile pământului... [pentru că] *toți* oamenii sunt privilegiați, unul la fel ca altul și nimeni nu este oprit”¹.

Când citesc scripturile, se pare că cei care primesc cea mai puternică muștrare a Salvatorului sunt, deseori, cei care, ei singuri, se stimează foarte mult datorită bogăției și influenței lor sau neprihănitii percepute de ei.

Odată, Salvatorul a spus pilda celor doi oameni care s-au dus la templu să se roage. Unul, fariseu respectat s-a rugat: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele”.

Celălalt om, un vameș care era urât de oameni, stătea „departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea:

„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Și Isus a spus: „Eu vă spun vouă că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt”².

Într-adevăr, noi „toți [am] păcăuit și [suntem] lipsiți de slava lui Dumnezeu”³. Noi, toți, avem nevoie de îndurare. În ultima zi, când suntem chemați în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, nu sperăm ca imperfecțiunile noastre să fie iertate? Nu tânjim să simțim îmbrățișarea Salvatorului?

Pare drept și corect să extindem către alții ceea ce noi dorim cu atâta nerăbdare pentru noi înșine.

Nu sugerez să acceptăm păcatul sau să trecem cu vederea ceea ce este rău în viața noastră personală sau în lume. Cu toate acestea, în zelul nostru, uneori, confundăm păcatul cu păcătosul și condamnăm prea repede și cu prea puțină compasiune. Noi știm din revelația modernă că „valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu”⁴. Noi nu putem determina valoarea unui alt suflet, precum nici nu putem măsura dimensiunea universului. Fiecare persoană pe care o întâlnim este foarte importantă pentru Tatăl Ceresc. Odată ce înțelegem aceasta, putem să începem să înțelegem cum trebuie să-i

tratăm pe frații noștri.

O femeie care avusese ani de zile încercări și supărări a spus printre lacrimi: „Am ajuns să înțeleg că sunt ca o hârtie veche de 20 de dolari – mototolită, ruptă, murdară, folosită excesiv și însemnată. Dar sunt totuși o hârtie de 20 de dolari. Valorez ceva. Deși poate nu mai arăt bine, și cu toate că sunt uzată și folosită, eu totuși valorez cei 20 de dolari”.

Măinile noastre pot să aline

Având aceste lucruri în mintea noastră, să ne deschidem inimile și să întindem mâinile cu compasiune către alții, pentru că fiecare are de parcurs propriul său drum dificil. Ca ucenici ai lui Isus Hristos, Învățătorul nostru, noi suntem chemați să sprijinim și să vindicăm, nu să condamnăm. Nouă ni s-a poruncit „să jelim cu cei care jelesc și să-i mângâiem pe aceia care au nevoie să fie mângâiați”⁵.

Este nedemn pentru noi, în calitate de creștini, să gândim că cei care suferă merită suferința lor. Duminica de Paște este o zi potrivită pentru a ne aminti că Salvatorul nostru a luat de bună voie asupra Lui durerea și boala și suferința de la noi, toți – chiar de la cei dintre noi care păreau că își merită suferința⁶.

În cartea Proverbelor, citim că „prietenu adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate”⁷. Să iubim și noi tot timpul. Și, în special, să fim acolo pentru frații și surorile noastre în vremurile grele de adversitate.

Măinile noastre pot să slujească

O veche legendă evreiască povestește despre doi frați, Abram și Zimri, care aveau în proprietate un teren pe care îl lucrau împreună. Ei au fost de acord să împartă atât munca, precum și recolta în părți egale. Într-o noapte, când recoltarea era pe sfârșite, Zimri nu a putut să doarmă, pentru că nu i se părea corect ca Abram, care avea o

soție și șapte fii de hrănit, să primească doar jumătate din recoltă, în timp ce el, care era singur, să aibă atât de mult.

Așa că, Zimri s-a îmbrăcat și, încet, s-a dus pe câmp, unde a luat o treime din recolta lui și a pus-o în grămada fratelui său. Apoi, el s-a întors în patul său, satisfăcut că a făcut ce era drept.

În același timp, Abram nu putea nici el să doarmă. El se gândea la săracul său frate Zimri, care era singur și nu avea fii care să-l ajute la muncă. Nu i se părea corect ca Zimri, care a lucrat din greu singur, să obțină numai jumătate din recoltă. Cu siguranță, acest lucru nu era plăcut lui Dumnezeu. Așa că, Zimri s-a îmbrăcat și, încet, s-a dus pe câmp, unde a luat o treime din recolta lui și a pus-o în grămada fratelui său.

În dimineața următoare, frații s-au dus la câmp și, amândoi, au fost surprinși că grămezile arătau a fi, încă, de aceeași mărime. În acea noapte, amândoi frații s-au strecurat din casele lor și au repetat eforturile lor din noaptea precedentă. Dar de data aceasta ei s-au descoperit unul pe altul și, când au realizat acest lucru, au plâns și s-au îmbrățișat. Nici unul dintre ei n-a putut vorbi, pentru că inimile lor erau copleșite de dragoste și recunoștință⁸.

Acesta este spiritul de compasiune: să-i iubim pe ceilalți ca pe noi înșine⁹, să căutăm fericirea lor și să le facem lor la fel cum sperăm că ne vor face ei nouă¹⁰.

Adevărata dragoste cere acțiune

Adevărata dragoste cere acțiune. Putem vorbi de dragoste cât este ziua de lungă – putem scrie comentarii sau poezii care o proclamă, putem cânta cântece care o preamăresc și putem ține predici care o încurajează – dar până ce nu manifestăm acea dragoste prin acțiune, cuvintele noastre nu sunt nimic decât „o aramă sunătoare sau un chimval zângănit”¹¹.

Hristos nu doar a vorbit despre dragoste; El a arătat-o în fiecare zi din viața Sa. El nu S-a îndepărtat de oameni. Fiind printre oameni, Isus a întins mâna fiecăruia. El i-a salvat pe cei pierduți. El nu doar a predicat unei clase despre manifestarea dragostei și apoi să delege munca altora. El nu ne-a învățat doar, ci ne-a arătat cum să „[să-i ajutăm] pe slabi, [să înălțăm] mâinile obosite și [să întărim] genunchii care se clatină”¹².

Hristos știe cum se slujește celorlalți într-un mod perfect. Când Salvatorul întinde mâinile Sale, cei pe care îi atinge sunt înălțați și devin mai nobili, mai puternici și oameni mai buni.

Dacă noi suntem mâinile Sale, n-ar trebui să facem și noi la fel?

Noi putem iubi la fel cum iubește El

Salvatorul a revelat prioritățile perfecte pentru viețile noastre, căminele noastre, episcopiile noastre și comunitățile noastre și națiunile noastre atunci când El a vorbit despre dragoste ca fiind marea poruncă în care „se cuprinde toată legea și proorocii”¹³. Noi ne putem petrece timpul meditănd la detaliile cele mai fine ale vieții, la lege și la lungi liste de lucruri pe care să le facem; dar, dacă neglijăm marile porunci, totul este în zadar și noi suntem nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi și pomi fără rod¹⁴.

Fără această dragoste pentru Dumnezeu, Tatăl, și pentru aproapele nostru suntem numai de formă ucenicii Săi și ai Bisericii Sale, fără substanță. Cât este de folositoare învățătura noastră fără dragoste? Cât este de folositoare munca misionară, munca în templu sau munca pentru bună stare fără dragoste?

Dragostea este cea care L-a inspirat pe Tatăl Ceresc să creeze spiritele noastre; este cea care L-a dus pe Salvator în grădina Ghetsimani pentru

a răscumpăra păcatele noastre.

Dragostea este motivul principal al planului salvării; este sursa fericirii, este veșnica reînnoire a primăverii vindecătoare și fântâna prețioasă a speranței.

Când ne întindem mâinile și ne deschidem inimile către alții în dragoste creștinească, ceva minunat ni se întâmplă. Propriul nostru spirit se vindecă, devine mai rafinat și mai puternic. Noi devenim mai fericiți, mai liniștiți și mai receptivi la șoaptele Sfântului Spirit.

Cu toată inima mea și din tot sufletul meu aduc mulțumiri Tatălui nostru Ceresc pentru dragostea Sa pentru noi, pentru darul Fiului Său, pentru viața și exemplul lui Isus Hristos și pentru sacrificiul Său fără de păcat și lipsit de egoism. Mă bucur de faptul că Hristos nu este mort, ci a înviat din mormânt! El trăiește și S-a întors pe pământ pentru a restaura autoritatea Sa și Evanghelia Sa pentru oameni. El ne-a dat exemplul perfect al felului de oameni care trebuie să fim.

În această Duminică de Paște, și în fiecare zi, când contemplăm cu respect și venerație cum ne îmbrățișează, ne alină și ne vindecă Salvatorul nostru, să ne angajăm să devenim mâinile Sale, astfel încât prin noi, alții să poată simți îmbrățișarea Sa dragăstoasă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 26:24-25, 28; subliniere adăugată.
2. Vezi Luca 18:9-14.
3. Romani 3:23.
4. Doctrină și legăminte 18:10.
5. Mosia 18:9.
6. Vezi Alma 7:11-13; Doctrină și legăminte 19:16.
7. Proverbele 17:17.
8. Vezi Clarence Cook, „Abram and Zimri”, în *Poems de Clarence Cook*, (1902), p. 6-9.
9. Vezi Matei 22:39.
10. Vezi Matei 7:12.
11. 1 Corinteni 13:1.
12. Doctrină și legăminte 81:5.
13. Matei 22:40.
14. Vezi Iuda 1:12.

Vârstnicul Richard G. Scott,

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

„El trăiește! Slavă numelui Său!”

Înțelegerea noastră despre ispășirea lui Isus Hristos și credința în această ispășire vor asigura tăria și capacitatea necesare unei vieți pline de succes.

Este dimineața de Paște, această zi sfântă destinată în toată creștinătatea sărbătoririi victoriei lui Isus Hristos asupra morții. Învierea Sa a distrus ceea ce, până atunci, fusese lanțul neclintit al morții. El a deschis calea prin care fiecare dintre copiii Tatălui Ceresc născuți pe pământ va avea ocazia de a se ridica din morți pentru a trăi din nou.

Cât trebuie să se fi bucurat Tatăl din Cer în acea zi sfântă când fiul Său, supus în totalitate și foarte demn, a sfărâmat lanțul morții. Ce scop etern ar fi avut planul de fericire al Tatălui nostru dacă nu ar fi fost făcut activ prin jertfa mare și finală a Fiului Său glorios și supus? Dacă moartea ar fi fost sfârșitul existenței și nimeni nu ar fi fost înviat, care ar fi fost scopul etern pentru crearea pământului, unde inteligențe eterne îmbrăcate în trupuri spirituale primesc un trup fizic? Ce moment glorios a fost acea dimineață pentru toți cei care au înțeles semnificația lui!

Paștele este acel moment sfânt când inima fiecărui creștin devotat se întoarce cu umilă recunoștință către iubitul nostru Salvator. Este acel moment care trebuie să aducă pace și bucurie

tuturor celor care-L iubesc pe El și arată aceasta prin supunere față de poruncile Sale. Paștele ne face să ne gândim la Isus, la viața Sa, la ispășirea Sa, la învierea Sa, la dragostea Sa. El s-a ridicat din moarte cu „tămăduirea... sub aripile Lui” (Maleahi 4:2; 3 Nephi 25:2). O, cât de mult avem nevoie noi, toți, de acea tămăduire pe care Mântuitorul o poate furniza. Mesajul meu este despre speranța bazată pe principiile întruchipate în învățăturile Stăpânului Învățător, Isus Hristos.

Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă pot înțelege mai bine dimensiunea tămăduirii furnizate de ispășirea Lui, deoarece noi avem plenitudinea doctrinei Sale. Înțelegem că ceea ce a făcut El de bunăvoie, cu suferință imensă și sacrificiu, ne va afecta pe noi, nu numai în această viață, ci și prin toată eternitatea.

În această zi de Paște, în timp ce vă amintiți de înviere și de prețul plătit și de darul făcut prin ispășire, luați în considerare ceea ce ne învață scripturile despre acele evenimente sfinte. Mărturia dumneavoastră personală despre realitatea lor va fi întărită. Ele trebuie să însemne mai mult decât să